

**JE TO
ABSOLÚTNE
FENOMENÁLNE**

Bleskový No. 1 New York Times bestseller!

**HANK
GREEN**

Ljndeni

Je to absolútne fenomenálne

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Hank Green

Je to absolútne fenomenálne – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

JE TO ABSOLÚTNE FENOMENÁLNE

JE TO
ABSOLÚTNE
FENOMENÁLNE
HANK GREEN

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

Ljndeni

Díky, mami!

PRVÁ KAPITOLA

Fajn, viem, že čakáte brutálny príbeh plný intríg a tajomna a dobrodružstva a cestu na hranicu smrti a za hranicu smrti, ale ak sa tam chcete prepracovať (alebo môžete rovno skočiť na trinástu kapitolu – brániť vám v tom nebudem), budete sa musieť zmieriť so skutočnosťou, že ja, April Mayová, nielen stojím za jednou z najdôležitejších vecí, aká kedy ľudstvo postretla, ale som aj mladá dvadsiatnička, ktorá spravila niekoľko chýb. Krásne na tom je, že nemáte veľmi na výber. Je to môj príbeh, a tak budeme hrať podľa mojich pravidiel. Znamená to, že pri tom budete musieť porozumieť mne, nie iba môjmu príbehu, tak nech vás neprekvapí, ak príde nejaká tá dráma. Pokúsim sa vám to všetko vyrozprávať pravdivo, ale zároveň priznávam, že v podstate kopem sama za seba. Ak si z toho niečo odnesiete, ideálne by bolo, keby to nesúviselo s tým, na čiu stranu sa viac alebo menej prikloníte, ale že jednoducho pochopíte, že som (alebo som aspoň bola) len človek.

A ako úbohý človek som sa cítila aj vtedy, keď som sa o trištvrte na dve v noci polomŕtvo vliekla po 23rd Street po šestnásthodinovom pracovnom dni v startupe, ktorý (vďaka fakt hovadskej

zmluve, čo som podpísala) nebudem menovať. Umelecká výška je možno z finančného hľadiska fakt zlá voľba, ale reálne to platí len v prípade, keď si musíte zobrať hromady a hromady študentských pôžičiek, aby ste si tú snobskú školu zaplatili. Jasný, že toto bol presne môj prípad. Moji rodičia mali pod palcom úspešnú firmu, ktorá predávala vybavenie malým a stredným farmám na mlieko. Viete, také tie malé oné, čo sa pri dojení vešajú na kravy, tak moji rodičia to predávali a distribuovali. Darilo sa im dobre, dosť dobre, a keby som šla na štátnu školu, dlhy by neboli taký problém. Ibaže ja nie. Vzala som si pôžičky. Kopu. Takže keď som vystriedala jeden odbor za druhým (reklama, výtvarné umenie, fotografia, ilustrácia) a nakoniec skončila s bežným (ale aspoň využitelným) titulom bakalár umenia, nastúpila som do prvej práce, vďaka ktorej som mohla ostať v New Yorku a nemusela sa vracieť do svojej starej izby v rodičovskom dome v severnej Kalifornii.

A tá práca bol džob v startupe vopred odsúdenom na zánik, ktorý financovala nekonečná studnica bohatých ľudí snívajúcich o tej najnudnejšej veci, o akej môže bohatý človek snívať: že ešte viac zbohatne. No a jasné, že keď pracujete v startupe, znamená to, že patríte do „rodiny“, a keď sa niečo pokazí, horia deadlines, investor schytá hysák alebo len preto, že *lebo*, ostanete tam trčať do tretej ráno. Úprimne, nenávidela som to. Nenávidela som to, lebo appka na časový manažment, ktorú firma vyvíjala, bola neužitočná hovadina, nenávidela som to, lebo som vedela, že to robím len pre prachy, a nenávidela som to, lebo od zamestnancov žiadali, aby prácu brali ako život a nie ako zamestnanie, čo znamenalo, že mi vôbec neostával čas na vlastné projekty.

ALE!

Reálne som so svojím titulom robila reálny grafický dizajn a len necelý rok po škole zarábala dosť na nájom. Pracovné pod-

mienky boli takmer nezákonné a polovica platu padala na to, aby som mohla spať v obývačke jednoizbáku, ale dávala som to.

Kecám. Posteľ síce stála v obývačke, ale zväčša som spávala v spálni – v Mayinej izbe. Nežili sme spolu, boli sme spolubývajúcce, a April z minulosti by chcela, aby som vám to dala veľmi jasne najavo. V čom je rozdiel? No, hlavne v tom, že sme spolu začali chodiť, až keď sme začali spolu bývať. Dať sa dokopy so spolubývajúcou je síce praktické, ale je to trochu divné, ak ste spolu bývali skoro celú výšku. A teraz spolu chodíme už vyše roka.

Kedy dôjde na otázku „Čo keby sme spolu začali bývať?“, ak spolu už žijete? No, pre mňa a Mayu mala tá otázka podobu: „Čo keby sme vypratali z obývačky ten starý matrac, aby sme mohli pozeráť netflix z gauča?“ a moja odpoveď zatiaľ vždy znela: „Ani náhodou, sme len spolubývajúce, ktoré spolu chodia.“ Takže nám v obývačke stála posteľ.

Vravela som, že príde nejaká tá dráma.

Každopádne, vráťme sa späť doprostred noci toho osudného januárového večera. O týždeň nato bolo treba nahrať na App Store aktualizáciu tej debilnej appky a ja som čakala na finálne odklepnutie zmien v používateľskom rozhraní, a to je vlastne fuk, čo vás po tom – boli to samé nudné pracovné kraviny. Namiesto skorých príchodov som odjakživa preferovala neskoršie odchody z práce. Bola som úplne vymletá z toho, ako som sa snažila rozkódovať nezrozumiteľné pokyny od šéfov, ktorí nevedeli rozoznať raster od vektoru. Odišla som z budovy (bolo to coworkingové centrum, nemali sme ani len vlastné kancelárie) a po troch minútach chôdze dorazila na stanicu metra.

A tam mi úplne BEZDÔVODNE odmietlo zobrať dopravnú kartu. Druhú som mala v práci na stole a nebola som si tak úplne istá, koľko mám ešte peňazí na účte, takže som si povedala, že sa tie tri bloky do kanclu pre istotu vrátim.

Svieti mi zelená, takže prejdem po 23rd Street, a zatrúbi na mňa taxík, akoby som nemala dovolené chodiť po priechode. Strč sa, mám zelenú. Zamierim späť do kanclu a vzápätí to zbadám. Keď sa blížim, začne mi byť jasné, že je to... FAKT mimoriadna socha.

Akože, je SUPER, ale zároveň tak trochu „newyorsky super“, viete?

Ako opísať pocit, ktorý som z nej mala? Akože... no... ľudia v New Yorku desať rokov makajú na niečom úžasnom, na niečom, čo tak perfektne vystihne nejakú predstavu, že je svet zrazu desaťkrát jasnejší. Je to nádherné, je to silné a niekto tomu venoval kus života. Miestna telka o tom spraví reportáž a všetci si povedia: „Mega!“ A na druhý deň na to zabudneme, lebo sa zjaví niečo iné ABSOLÚTNE DOKONALÉ A FENOMENÁLNE. Neznamená to, že tie veci nie sú úžasné alebo jedinečné... Len to, že keď toľko ľudí robí toľko úžasných vecí, tak vás časom prestanú tak uchvacovať.

Takže takto som sa cítila, keď som to zbadala – trojmetrového transformera v samurajskom brnení s valcovitou hrudou, ktorá sa vypínala k nebu dobrý meter alebo meter a pol nad mojou hlavou. Len tam tak stál uprostred chodníka a vyžarovala z neho energia a sila. Pôsobil, že sa môže každú chvíľu otočiť a upriamiť ten prázdny kráľovský pohľad na mňa. On tam však len tak stál, mlčky a takmer opovržlivo, akoby si svet jeho pozornosť nezasluhoval. Kov v svetle pouličných lúčov vyzeral ako zmes matných plôch čiernych ako noc a lesklého zrkadlového striebra. A rozhodne to bol kov... nie nastrieborno nastriekaná lepenka ako pri cosplayoch. Bolo to ohromujúce dielo. Dobrých päť sekúnd som tam stála, potom po mne prebehli zimomriavky, nielen od zimy, ale aj z pohľadu, ktorý po mne tá vec vrhala, a následne som vykročila ďalej.

A zrazu. Som. Sa. Cítila. Ako. Najväčšia. Pizda. Na. Svete.

Akože, som umelkyňa a neľudsky driem ako kôň v maximálne nezaujímavej robote, nech mám z čoho platiť neľudsky vysoký nájom, aby som odtiaľto nemusela odísť – aby som mohla ostať ponorená v jednom z najkreatívnejších a najvplyvnejších kultúrnych prostredí na svete. Narazím na chodníku na umelecké dielo, masívny projekt, inštaláciu, na ktorej niekto pracoval možno aj roky, aby sa ľudia zastavili, zahľadeli na ňu a zamysleli sa. A pozrite sa na mňa, zocelenú životom vo veľkomeste a mentálne vyflusnutú po hodinách pipľania sa s pixelmi, ako niečomu takému veľkolepému nevenujem ani len ďalší pohľad.

Pamätám si na ten moment pomerne presne, takže vám ho asi spomeniem. Vrátila som sa k tej soche, postavila som sa na špičky a spýtala sa: „Myslíš, že by som mala zavolať Andymu?“

Socha, prirodzene, nereagovala.

„Ak si myslíš, že je okej, ak zavolám Andymu, tak tu len tak stoj.“

A tak som mu zavolala.

Povedzme si predtým niečo o Andym.

Poznáte tie chvíle, keď váš život dospeje do nejakého zlomového bodu a vravíte si: *Som si absolútne istý, že rozhodne budem naďalej milovať všetkých týchto super ľudí, s ktorými som strávil toľko rokov, budem si ich vážiť a udržiavať s nimi kontakt, napriek tomu, že sa naše životy teraz zásadne menia*, ale prakticky si ich rovno môžete vyhodiť z priateľov na facebooku, pretože toho týpka už nikdy v živote neuvidíte? No, tak Andy, Maya a ja sme sa nejako (zatiaľ) tomu osudu vyhli. Mayi a mne sa to podarilo vďaka tomu, že obývala tých istých štyridsať metrov štvorcových ako ja. Andy, naopak, býval na opačnej strane mesta a spoznali sme sa až v treťom ročníku. S Mayou sme vtedy mávali veľa spoločných predmetov, pretože, no, mali sme jedna druhú

pomerne rady. Na každom skupinovom projekte sme prirodzene skončili v tej istej skupine. Ibaže profesor Kennedy nás delil do skupín po troch, čiže sme vyfasovali náhodné tretie koleso. A tak k nám prischol Andy (alebo sme skôr z jeho perspektívy my prischli k nemu).

Andyho som poznala z videnia. Vytvorila som si o ňom nejasný obraz, ktorý by sa dal zhrnúť hlavne ako „ten chalan je oveľa seabavedomejší, ako by mal mať dovolené“. Bol šťouply, hanblivý a bledý ako kancelársky papier. Pred strihaním podľa mňa vždy kaderníka požiadal, nech ho ostrihá tak, akoby u kaderníka nikdy nebol. Nikdy však nepremeškal príležitosť zadrieť nejaký hľad jeho hlody boli zväčša vtipné alebo trefné.

Náš projekt mal za cieľ vytvoriť značku pre fiktívny produkt. Navrhnuť balenie bolo dobrovoľné, ale potrebovali sme niekoľko návrhov loga a príručku (taká tá malá brožúrka, v ktorej sa píše, ako by sa značka mala používať a v akých situáciách sa hodia aké fonty a farby). Viac-menej sme vedeli, že to robíme pre nejakú náramne trendovú fiktívnu firmu, ktorá dodržiava zásady etiky a férového obchodu a vyrába džínsy s úplne nepoužiteľnými vreckami alebo niečo také. Keďže sme boli vysokoškooláci, tak sme si takmer vždy predstavili fiktívny pivovar. Platili sme ťažké peniaze za možnosť rozvíjať náš pivný vkus a byť na to náramne pyšní.

A som si istá, že by sme sa s Mayou ubrali týmto smerom, keby nebol Andy neznesiteľne tvrdohlavý a obe nás nepresvedčil, že vybudujeme vizuálnu identitu „Prdvačky“, žuvačky s príchutou prdele. Najprv argumentoval samými hlúposťami, že po škole už nebudeme takéto vtipné kraviny nikdy robiť, takže by sme nemali ten projekt brať tak vážne. Ale potom nás presvedčilo, keď sme videli, že Andy *to* myslí vážne.

„Baby, pozrite,“ povedal, „ak je niečo super, nie je ťažké docieľiť, aby to vyzeralo suprovo, preto si všetci vyberajú suprové

veci. Takže super je v konečnom dôsledku nuda. Čo keby sme spravili niečo mega z niečoho hlúpeho? Niečoho úžasné z niečoho nepredateľného? To je skutočná výzva. Na to treba byť vážne dobrý. Poďme všetkým ukázať, že sme vážne dobrí.“

Pamätám si na to pomerne presne, pretože som si vtedy uvedomila, že Andy nie je taký, ako sa na prvý pohľad zdá.

Ku koncu projektu som si nemohla pomôcť a nehladiť na zvyšok našich spolužiakov, ktorí brali svoje úzke džínsy a remeselné pivovary tak seriózne, trochu zvrchu. A finálny produkt vyzeral super. Andy bol – o čom som vedela, len som to neregistrovala ako niečo dôležité – extrémne nadaný ilustrátor, a keď k tomu prirátame Mayine kaligrafické zručnosti a moju prácu s farebnou paletou, vyzeralo to nakoniec dosť dobre.

Takže takto sme sa ja a Maya spoznali s Andym a, vďaka bohu, že sa to stalo. Úprimne, potrebovali sme tretie koleso, ktoré by intenzívny začiatok nášho vzťahu trochu spomalilo. Po práci na Prdvačke, ktorá sa Kennedymu tak zapáčila, až ju zavesil na webstránku svojho predmetu, sa z nás tak trochu stala trojica. Dokonca sme spolu robili na pár pracovných projektoch a Andy sa občas zastavil u nás doma a donútil nás hrať stolovky. A potom sme celý večer prekecali o politike alebo snoch, alebo obavách. Skutočnosť, že bol do mňa očividne tak trochu zamilovaný, nikoho z nás extra netrápila, pretože vedel, že som zadaná, a, no, nemyslím, že ho Maya pokladala za hrozbu. Dynamika nášho vzťahu sa nezmenila ani po skončení školy a ostali sme s vtipným, divným, šikovným, idiotským Andym Skamptom kammoši.

S Andym, ktorému som zavolala teraz o tretej ráno.

„April, doriti, sú tri ráno.“

„Našla som niečo, čo možno budeš chcieť vidieť.“

„Pravdepodobne to môže počkať do zajtra.“

„Nie, je to fakt super. Dones kameru... A má Jason nejaké svetlá?“ Jason bol Andyho spolubývajúci – obaja sa chceli stať internetovými hviezdami. Strímovali svojmu krpatému publiku videohry a robili podcast o najlepších televíznych smrtiach, ktorý nahrávali na youtube. Trpeli podľa mňa tou nevyliciteľnou chorobou toľkých bohatých týpkov, ktorí sú aj napriek tonám dôkazov presvedčení, že to, čo svet naozaj potrebuje, je ďalší beloch a jeho komediálny podcast. Znie to kruto, ale tak mi to vtedy pripadalo. Teraz už, prirodzene, viem, ako ľahko sa človek môže začať cítiť bezvýznamne, ak sa naňho nikto nepozera. Okrem toho som si medzičasom *Smrtonosnú klapku* pozrela a, popravde, je dosť vtipná.

„Počkaj... čo sa deje? Čo mám robiť?“ spýtal sa.

„Spravíš toto: prídeš ku Gramercy Theatre a prinesieš toľko Jasonovej techniky, koľko unesieš, a bude to stať za to, takže nech ti ani nenapadne vracat sa k nejakej hentai VR hre, čo práve hraš... Sľubujem, že toto je lepšie.“

„To tvrdíš ty, ale hrala si *Cherry Blossom Fairy Five*, April Mayová? Hrala?“

„Skladám... O päť minút budeš tu.“

Zložila som.

Kým som naňho čakala, prešlo okolo pár ďalších ľudí. Jasné, Manhattan už nie je to, čo býval, ale toto tu je stále mesto, ktoré nikdy nespí. Zároveň je to mesto známe ako „Hľa, sledujte, ako mám všetko v piči“. Ľudia vrhli na sochu letmý pohľad a pokračovali ďalej, presne tak ako ja pred chvíľou. Snažila som sa vyzerat zaneprázdnená. Manhattan je bezpečné miesto, ale to neznamená, že niekto nebude dvadsaťtriročnú ženu, ktorá je o tretej v noci sama vonku, náhodne obťažovať.

Následne som si užila pár minút v prítomnosti tej sochy. Na Manhattane sa nikdy skutočne nezotmie, naokolo bola kopa svet-

la, ale tá socha bola veľká a v tmavých tieňoch ju bolo ťažké plne pochopiť. Bola masívna. Zrejme vážila niekoľko desiatok kíľ. Stiahla som si rukavicu, štychla do nej a zistila, že kov prekvapivo nie je studený. Nebol vyslovene teplý... a bol tvrdý. Poklopala som soche po panve a očakávané kovové zvonenie sa nedostavilo. Znelo to skôr tupo s tichým zahučaním. Napadlo mi, že je to súčasť autorovho zámeru... že cieľom bolo, aby obyvatelia New Yorku s týmto predmetom interagovali... objavovali jeho vlastnosti. Keď chodíte na umeleckú, strávite veľa času premýšľaním o cieľoch a autorských zámeroch. Bol to skrátka východiskový stav: VIDÍŠ UMENIE → KRITIZUJ UMENIE.

Nakoniec som s kritizovaním prestala a len sa na tú sochu jednoducho zahľadela. Vážne sa mi začínala páčiť. Nielen ako dieľo, ale spôsobom, akým sa vám páči ozaj dobré umenie... že si ho skrátka vychutnáte. Nikdy som nič podobné nevidela. A bolo to také odvážne „transformerské“. Lebo, ako, ja by som sa bála spraviť čokoľvek, čo by nejakým spôsobom pripomínalo mecha roboty... Nikto nechce, aby ho prirovnávali k niečomu takému *mainstreamovému*. Horší osud neexistuje.

Ale v tomto diele toho bolo oveľa viac. Vyzeralo, akoby malo úplne iný pôvod než akékoľvek iné, ktoré som kedy videla, či už šlo o sochu, alebo nie. Bola som v tom pomerne zahľbená, keď ma zo zamyslenia vytrhol Andy.

„Doriti, čo to...“ Mal ruksak, tri remienky s kamerami a držal dve trojnožky.

„Jop,“ odvetila som.

„Tak. Toto. Je. BOMBA.“

„Viem... Najhoršie na tom je, že som ju skoro obišla. Pomyslela som si: ‚Aha, ďalšia fakt super newyorská vec,‘ a kráčala som ďalej. Ale potom mi napadlo, že som o tom nič nepočula

ani nevidela, a, no, veď vieš, keď stále hľadáš nejaký virálny hit, tak si tú bombu budeš chcieť uchmatnúť pre seba. Takže ti ju strážim.“

„Takže si zbadala toto obrovské, nádherne, vypracované umelecké dielo a neprišiel ti na um nikto iný než ANDY Skampt?“ Zaboril si palce do kostnatej hrude.

„Lol,“ zadrela som sarkasticky. „Popravde som si povedala, že ti urobím láskavosť, a tu ju máš, tak čo, keby si to možno skrátka ocenil?“

Tak trochu skleslo mi podal trojnožku. „Tak to teda rozložme. Musíme si švihnúť, kým sa naokolo opito neprepotáca niekto z telky a neuchmatne si ju skôr.“

O päť minút nato bola kamera pripravená, svetlo na batériu žiarilo a Andy si pripínal o chlopňu mikrofón. Už nevyzeral tak natvrdo ako počas školy. Prestal nosiť hlúpe bejzbalové šiltovky a divoké (alebo skôr nezvyčajné) účesy vymenil za krátke vlny, ktoré sa mu hodili k tvári. Napriek tomu, že bol o dvadsať centimetrov vyšší a takmer rovnako starý ako ja, stále vyzeral, že je odo mňa zhruba o päť rokov mladší.

„April,“ oslovil ma.

„No.“

„Myslím, že by si to mala spraviť ty.“

Pravdepodobne som mu na to niečo zmätene odvrkla.

„Akože ísť pred kameru.“

„Chlape, je to tvoj sen, nie môj. Nevieť o youtube ani trt.“

„Len... no, vieš...“ Nikdy som sa ho na to síce nespýtala, ale s odstupom času si myslím, že je možné, že tušil, že to bude niečo fakt veľké. Nie také veľké, prirodzene, ako to nakoniec bolo, ale veľké.

„Nemysli si, že si u mňa šplhneš, ak ma presláviš na nete. Ani to nechcem.“

„Hej, ale ty nemáš ani poňatia, ako tú kameru používať.“ Vedela som, že je to len výhovorka, ale netušila som prečo.

„Neviem, čo sa robí za kamerou, ale zároveň neviem, čo sa robí pred kamerou. Ty a Jason kecáte na nete celý deň, ja ani poriadne nechodím na facebook.“

„Máš instagram.“

„To je niečo iné.“ Uškrnula som sa.

„Ani nie. Viem, že si vyberáš, čo tam postuješ. Nikto ti na to neskočí. Si digitálne dievča v digitálnom svete. Všetci sa vieme na niečo hrať.“ Boh žehnaj Andymu za jeho úprimnosť. Prirodzene, že mal pravdu. Snažila som sa o sociálne siete nezaujímať a vážne som radšej trávila čas v umeleckých galériách ako na twitteri. Ale nebola som od toho taká odrezaná, ako som sa tváril. Byť otrávená zo starostlivo vykonštruovaných internetových osobností bolo súčasťou mojej starostlivo vykonštruovanej internetovej osobnosti. Ale aj tak sme obaja cítili, že Andy sa usiluje zafahať za niečo, čo tam stopercentne nie je.

„Andy, o čo ti ide?“

„Len,“ nadýchol sa, „si myslím, že by to pre toho autora bolo lepšie, keby si to bola ty. Ja som fakt strašná trúba, viem, ako vyzerám. Ľudia ma nebudú brať vážne. Ty s tým kabátom a lícnymi kostami vyzeráš ako umelkyňa. Vyzeráš, že vieš, o čom hovoríš. Vieš, o čom hovoríš, a hovoríš o tom dobre, drahá. Ak to spravím ja, urobím z toho vtip. Navyše, našla si to ty, takže podľa mňa dáva väčší zmysel, aby si šla pred kameru.“

Na rozdiel od väčšiny mojich spolužiakov, ktorí spromovali s titulom z dizajnu, som často premýšľala o umení. Ak chcete vedieť, v čom je rozdiel, tak umenie existuje len pre umenie. Cieľom umenia je byť sebou samým. Dizajn je umenie, ktoré má za cieľ niečo iné. Je to skôr vizuálne inžinierstvo. Najprv som sa na výške venovala umeniu, ale na konci prvého semestra som sa

HANK GREEN

rozhodla, že možno by som si jedného dňa chcela nájsť prácu. Takže som skúsila reklamu, ktorú som neznášala, a potom pár ďalších vecí, kým som sa konečne nezlomila a neskončila pri dizajne. Napriek tomu som však na sledovanie umeleckej scény na Manhattane vynaložila oveľa viac času a energie ako ktokoľvek z mojich spolužiakov z dizajnu. Aj preto som tak zúfalo túžila ostať v tomto meste. Možno to bude znieť hlúpo, ale cítila som sa dôležito už len preto, že som bola dvadsiatnička v New Yorku. Aj keď som možno netvorila skutočné umenie, minimálne som pracovala tu, ďaleko od firmy na mliekarenské potreby mojich rodičov.

Andy nevykazoval žiadne známky toho, že by mienil ustúpiť, a ja som si povedala, že na tom vlastne tak nezáleží. Takže som si strčila mikrofón pod tričko... Káblík bol stále teplý od Andyho tela. Svetlo mi svietilo do očí a na objektív som skoro ani nevidela. Bola zima, fúkal slabý vánok, boli sme na chodníku sami.

„Pripravená?“ spýtal sa.

„Podaj mi mikrofón,“ ukázala som na otvorený ruksak na zemi.

„Fičí ti mikrák, nepotrebuješ ho.“

Netušila som, čo tým myslí, ale pointa mi došla. „Nie, len ako rekvizitu... aby som... s ním mohla spraviť interview?“

„Aha... super...“ Podal mi mikrofón.

„Okej,“ hlesla som.

„Okej, točíme.“